

[Per Edward Elgar company de l'economia de l'esport, editat per Wladimir Andreff y Stefan Szymanski, 2005]. Traduït del original per Miquel Martínez.

Rugbi: Estratègia i estructura

John McMillan*

Graduat de l' Escola de Negocis de la Universitat de Stanford.
Stanford, CA 94305-5015, USA
mcmillan_john@gsb.stanford.edu

El Rugbi és un esport de base ben arrelat. Més de dos milions i mig de jugadors en noranta-quatre països, des d'Andorra a Zimbabwe, participen en tot tipus de competicions organitzades. Són variades en la quantitat i antecedents, i hi han des de sempre. Richard Burton, l'actor, va jugar al rugbi al País de Gal·les com a tercera línia (ell ho va descriure com "el ballet, l'òpera, i l'assassinat sagnant"). Tony O'Reilly, l'empresari que va dirigir la empresa multinacional de l'alimentació HJ Heinz, va ser un davanter estrella per a Irlanda. Ernest Rutherford, Premi Nobel de física de Nova Zelanda, qui va dividir l'àtom, va jugar a nivell universitari, com ho va fer el president francès, Jacques Chirac. En la seva joventut a l'Argentina, el Che Guevara, el revolucionari, va jugar com a mig de melé, i fins i tot va posar en marxa una revista de rugbi "Tackle".

El Rugbi és també un esport professional. Jonah Lomu, l'ala de Nova Zelanda, és una de les cares més reconegudes de l'esport mundial. La Copa del Món de Rugbi és, per nombre de països participants i d'espectadors de televisió, un dels més grans esdeveniments esportius mundials. La final del campionat del 2003, entre Austràlia i Anglaterra, va ser vista per una audiència televisiva global de 300 milions d'espectadors.

Estratègia

El rugbi i el futbol, ambdós, sorgeixen del joc de futbol popular jugat a Anglaterra des de l'època medieval. En el futbol popular havia poques regles de joc: ¿quines normes podien quedar com a costum i variar de poble en poble?. Podia jugar qualsevol nombre de jugadors, i de vegades els espectadors s'unien a la batussa. No hi havia àrbitre, només una espècie de control social per part dels mateixos jugadors. Durant centenars d'anys les normes no escrites es van mantenir, fins la dècada de 1860, quan els òrgans nacionals de govern es van unir per crear un codi.

* Agraeixo a Dorian Owen, Clayton Weatherston, i Justin Wolfers els debats tan útils.

El Rugby va optar per permetre portar la pilota a la mà i el contacte físic per aconseguir-la, el futbol no¹. Més tard, el rugbi es va dividir en dos, el "rugbi 13" una versió simplificada del joc que va sorgir de la controvèrsia sobre si pagar per jugar, i el futbol americà, fundada en la creença de que fer pasades cap endavant milloraria el joc. Avui en dia, el rugbi és jugat i vist per menys persones a tot el món que el seu germà, el futbol, però per més que els seus descendents, el "rugbi 13" i el futbol americà.

El rugbi demana tant velocitat com a força. En un joc d'alt nivell, un jugador corre entre quatre i sis quilòmetres, la major part d'aquesta distància en o prop de la velocitat d'esprint, així com una mitjana de deu placatges i, si és un davanter, empenyent en una trentena de melés i innumerables rucks i mauls.

El rugbi exigeix també, possiblement més que la majoria dels esports, un pensament tàctic innovador. Entre d'altres esports, el futbol americà és potser el més proper al rugbi respecte l'amplitud de les seves opcions tàctiques. Per contra, el "rugbi 13", per exemple, té menys varietat en els tipus de jocs i per tant menys possibilitats de variació tàctica. En el rugbi, les estratègies canvien d'una temporada l'altra. Si l'atac domina un any i s'aconsegueixen un munt de punts, l'any vinent s'assoleixen sistemes defensius amb anotacions més baixes. Llavors es pensen sistemes encara més ofensius. Un equip pot dominar els seus oponents temporalment, després d'haver ideat tàctiques més elaborades. A les hores els altres treballen per contrarestar-los. "El joc evoluciona", comenta John Mitchell, entrenador dels All Blacks (l'equip nacional de Nova Zelanda). "Vostè no pot viure en el passat amb aquest joc, perquè si ho fas et mossegarà al cul"². Els jugadors de rugbi i els entrenadors són, en efecte, teòrics del joc. L'essència de la teoria del joc és el pensament estratègic: anticipant-te a les reaccions dels teus oponents en tant que decideixes les teves pròpies accions. L'essència del concepte d'equilibri de Nash està en agafar l'estratègia de l'altre per a tu. Aquesta mentalitat impregna el llibre de 1906 *El futbolista complet de Rugby* de Dave Gallaher i Billy Stead, el capità i vice-capità de l'exitós equip de Nova Zelanda del 1905, en gira pel Regne Unit i França. "És gairebé obvi" van dir, "que la tàctica és com l'ànima del rugbi".

Gallaher i Stead van apreciar la possibilitat de interactivitat d'aquest joc teoritzant més tard cap al model: "Un tipus de joc es jugarà quan un fort contrincant estigui espantat, i un altre quan aquest sigui realitzat amb una forta oposició només en certes parts". Ells van entendre el valor de l'estratègia mixta: " d'una banda una major

1 Sobre els orígens i la història primerenca de rugbi, veure Macrory (1991) i Richardson (1995).

2 Citat a New Zealand Herald, 27 de maig de 2003.

varietat en els moviments coneguts, aprofitant les possibilitats de generar sorpreses en els oponents. Es pot jugar un tipus de tàctica un dia i un altre en el següent, es poden generar possibilitats de sorprendre als oponents, i es poden reservar uns quants moviments particulars per a un utilitzar-los ocasionalment". Van fer èmfasi en la innovació estratègica: "Un sempre ha de estar a la recerca de de noves possibilitats, de moviments nous, l'enginy dels quals deixin bocabadats als contrincants, d'aquesta manera la majoria d'aquests seran més potents".³

Fred Allen, entrenador dels All Blacks, en la dècada de 1960, és conegut per el seu pensament estratègic. "El Rugbi és un joc senzill", va dir. "Però aquest és el problema: mentre vostè i els seus catorze companys d'equip estan tractant de córrer o patejar la pilota amb ànim de treure profit, els quinze homes de la l'altre equip no estan només oposant-se activament a les seves intencions, si no que estan tramant com aconseguir profit per a ells mateixos". Igualment com Gallaher i Stead va treballar amb estratègies mixtes. "Cada forma, i cada jugador, han de tenir les seves estratagemes reconegudes. Cada estratagema pot ser provada més d'una vegada en un partit, però cada truc té, per dir-ho d'alguna manera, un doble fil. Quan has tallat amb un costat, pots donar la volta i tallar amb l'altra. Guanyes segons la incertesa que generis". Com Gallaher i Stead, també, va pensar en termes de previsió de les reaccions dels oponents. Lloant el gran arrier Bob Scott, va dir que Scott podia "desenvolupar tal confiança que va fer del seu rugbi com una classe d'escacs d'un mestre - pensava al menys, dues jugades per davant".⁴

Wayne Smith, el entrenador dels All Blacks al 2000-01, fa el que ell anomena "anàlisi invers" de l'oposició de cap equip, el que per a ell significa el pensament, com un teòric de jocs, buscant les millors respostes. "Busquem la manera com pensaran mentres ens miren, com es creuran que anirem a jugar, on creuran que estan els nostres punts forts i febles, i anirem a tractar de adaptar-nos en conseqüència".⁵

La innovació tàctica es va accelerar en la dècada de 1990. Els Partits es van fer més oberts i més atractius per als espectadors. Es va fer èmfasi en la velocitat. Els atacs es van multiplicar. El pla de joc típic va canviar, d'esforçar-se per no perdre a tractar de guanyar. El nou estil de joc es va produir després de l'aposta per convertir el rugbi en un esport professional.

3 Les cites són de Gallaher i Stead (1906), pp. 135-38.

4 Les cites són de Allen i McLean (1970), pp. 1, 9.

5 Citat de New Zealand Herald, 28 de juliol de 2001.

Professionalització

Abans del 1995, el rugbi va ser oficialment aficionat. El joc era un gran negoci, i era comú que els jugadors cobressin en virtut d'una taula de pagaments, però els dirigents del rugby es van negar a reconèixer-ho. El 1995, els enganys van acabar de cop. Impulsat per l'amenaça de la posta en marxa d'una lliga paral·lela i la marxa per ofertes dels millors jugadors, les autoritats de rugbi es van doblegar al inevitable i van declarar el joc obertament professional.⁶

La televisió va ser responsable de la professionalització. El fort creixement dels ingressos de radiodifusió en la dècada de 1990 va transformar molts esports, i especialment el rugbi. Una companyia de televisió australiana (a càrrec de Kerry Packer) va finançar l'amenaça de separar les lligues, i un altre (dirigida per Rupert Murdoch), que es va quedar amb els drets, amb un contracte que impedié trencaments posteriors i van finançar el naixement del joc professional.

El canvi,finalment, va arribar a ser imparable. "Hem hagut de reconèixer els canvis que han tingut lloc ", va dir Vernon Pugh, el president de la International Rugby Board (IRB). "L'hemisferi sud havia posat els ciments per a la professionalització. Ja no era possible perdre el temps. Ja era massa tard per parar l'evolució".⁷

El pas a la professionalitat va demanar canvis no només en el terreny de joc sinó també en les estructures d'organització. L'administració de l'esport havia estat aficionada en el sentit negatiu de la paraula. La gestió de la qualitat de sobte es va convertir en necessària, però no va ser sempre obtinguda. Will Carling, el capità de l'equip nacional d'Anglaterra, al 1995 en una entrevista televisiva va anomenar al Comitè Executiu del Rugbi Anglès els "Cinquanta-set vells pets".

Els administradors de la Unió de Rugbi Anglesa, (RFU), van tenir una lluita per els ingressos de la televisió amb França, Escòcia, Gales i Irlanda. El resultat d'impàs gairebé va destruir el seu torneig històric. Una altra amarga disputa es va desencadenar entre la RFU i els clubs sobre els termes de com els clubs alliberarien els seus jugadors a la selecció d'Anglaterra i com es dividirien els ingressos de la televisió.

⁶ Aquest episodi és descrit millor en el llibre, en el capítol sobre d'organització de l'esport, de FitzSimons (1996). Per més sobre el procés de professionalització, veure Owen i Weatherston (2002a).

⁷ Citat per Tim Glover, "Pugh: Un navegant del rugby per un camí difícil," *The Independent*, 27 d'abril de 2003.

El resultat va ser un nou organisme a part, una associació dels clubs més importants, es va crear per iniciar competicions internes a Anglaterra. El 2000, els principals clubs Anglesos van amenaçar amb trencar amb la RFU. Les tensions van continuar fins al 2.003⁸.

Els clubs es van queixar de la quantitat de temps que les seves estrelles eren fora per jugar amb l'equip nacional. Hi va haver una disputa sobre els drets dels clubs membres de la Primera Divisió: la RFU va defensar per al final de la temporada el descens del Club en l'última plaça i la promoció del primer equip de la lliga inferior, mentre que els Clubs de Primera va advocar per una lliga tancada. La majoria dels Clubs van reportar, que no cobrien les seves despeses de funcionament, perquè, segons ells, els salaris que pagaven als seus jugadors eren molt elevats - cosa, que semblava ser una admissió de la ineptitud del seus negocis.

El Rugbi Anglès, "s'assembla una mica a la post Unió Soviètica", va escriure Huw Richards al *Financial Times* poc després de l'arribada del professionalisme, "tenim que vàrem passar gairebé de la foscor i les limitacions d'un sistema totalment regulat tenint poques regles, a una inflació galopant i un futur desesperadament incert". Les organitzacions deficientes van donar lloc a una "desastrosa" primera temporada de rugby professional a Europa, Richards, va continuar, "una conseqüència de que ningú carregues en contra de l'anarquia, amb els clubs i les federacions, aparentment entestats en assegurar la destrucció mútua"⁹.

El "desastre" va ser, però, especial al Regne Unit. En altres llocs, la administració del rugby va d'adaptar-se més eficaçment. Per extensió de l'analogia post-comunista, a Nova Zelanda (i en Austràlia, França, i en altres llocs) la transició cap al nou ordre semblava més a l'exitós camí de la reforma de la Xina que el decebedor de Rússia. Per contra a Rússia, on els reformadors van destruir els mecanismes de l'antic règim i va començar a amb un paper en blanc -i l'economia va caure en picat- els reformadors de la Xina va sortir dels vells mecanismes construint el nou sistema al voltant del vell - i l'economia va esclatar.¹⁰

8 Veure Malin (1997), Thomas (1997), Paul Rees, "Premiership Goes Cap in Hand," *The Guardian*, 25 de Març de 2003.

9 Huw Richards, "una forma primitiva de guerra", *Financial Times*, 4 de maig de 1996, p. 1; Huw Richards, "Els fans euroescèptics són conquistats", *Financial Times*, 16 novembre 1996, p. XI.

10 Veure McMillan (2002) Cap. 15

Mentre que a Anglaterra el canvi va ser radical, el rugbi professional a Nova Zelanda es va empeltar en la jerarquia existent de Clubs, a nivells provincial i nacional, i la transició a joc professional va transcórrer amb relativa fluïdesa. La Unió de Rugbi de Nova Zelanda (NZRU), en la que els membres són elegits per les federacions provincials, va continuar organitzant, tant l'equip nacional com les competicions nacionals. Retenint cert grau de control centralitzat, la NZRU va ser capaç d'equilibrar les exigències de la selecció nacional amb les provincials i equips dels clubs; l'equip nacional està sempre per damunt.¹¹

Els òrgans rectors del Rugbi van veure un ràpid increment en els seus ingressos seguits de la professionalització. Entre 1995 i 2000, el ingrés anual de la NZRU va pujar més de cinc vegades.¹² Aquest cop de sort va venir del drets de televisió i patrocinis, que el 1995 eren petits i el 2000 van ser el noranta per cent del ingrés total.

Competicions

El jugador de rugby d'esbarjo es idealista, malgrat la professionalització. Entre els 94 països que pertanyen a l'IRB a partir de 2003 (vegeu l'apèndix), Anglaterra té la majoria dels jugadors registrats, amb 640.000, i després Sud-àfrica amb 430.000, França amb 250.000, i Austràlia, Japó i Nova Zelanda, amb 130.000.

Innombrables tornejos de clubs locals es duen a terme, des dels seriosos, fins els de plaer. "La meua carrera com a jugador va ser espectacularment mediocre. No obstant això, vaig gaudir entrant i fent servir el meu pes considerable, com un terrós, perden el cap", diu l'escriptor britànic Mike Seabrook, parlant en nom de milers com ell. "I més endavant vaig trobar que fins i tot si jugava com un bou en una pista de gel, encara em quedava marge per una substancial contribució per les meves habilitats com a bevedor la Clubhouse".¹³

En la majoria de les principals nacions que practiquen rugbi es porten a terme competicions a nivell professional o semi-professional, amb la participació de clubs d'elit o d'equips regionals: la Copa Currie a Sud-àfrica, el campionat francès, la Premiership anglesa, la Premiership de Gal·les, la Lliga dels Estats Units, el campionat nacional - provincial de Nova Zelanda , i així successivament.

11 Els Administradors de Nova Zelanda s'han compromès a cubrir-se els mateixos, en particular la pèrdua de la condició de la Sub-seu de la Copa del Món de 2003 a través d'una combinació de malentesos i de negociacions agressives

12 Veure Owen i Weatherston (2002a), IFigura 1.

13 Citat de Barnes i Seabrook (1995), p. 72.

Les competicions internacionals de clubs o equips regionals són un element relativament nou de l'esport. La Copa d'Europa involucra els millors clubs de França, Irlanda i el Regne Unit. La Super 12 dels equips regionals d'Austràlia, Nova Zelanda i Sud-àfrica.

Per als equips nacionals, dos grans competicions es celebren anualment. Al hemisferi nord, el torneig de les Sis Nacions enfronta els equips nacionals d'Anglaterra, França, Irlanda, Itàlia, Escòcia i Gal·les. A l'hemisferi sud, el torneig de les Tres Nacions en que participen Austràlia, Nova Zelanda i Sud-àfrica. Un campionat mundial itinerant de rugby set - una versió abreujada del joc, amb set jugadors per equip en lloc dels quinze habituals- es celebra cada any.

La Copa del Món se celebra cada quatre anys, és el millor aparador per al rugbi (vegeu Taula 1). Els guanyadors han estat Nova Zelanda (1987), Austràlia (1991), Sud-àfrica (1995), Austràlia (1999) i Anglaterra (2003). La Copa del món femenina, celebrada el 1998 i 2002, va ser guanyada per Nova Zelanda en ambdues ocasions.

Quadre 1: Copa de Món de Rugby Cup¹⁴

	<u>Equips</u>	<u>Emissions de TV</u>	<u>Espectadors en directe</u>
1987 a Nova Zelanda i Austràlia	16	17 països	600.000
1991 a Anglaterra i voltants	16	103 països	1.000.000
1995 a Sud-àfrica	16	124 països	1.000.000
1999 al País de Gal·les i voltants	20	140 països	1.750.000
2003 a Austràlia	20	200 països	1.870.000

L'actual campió olímpic de rugbi, per cert, són els Estats Units, que va guanyar amb un equip de la Universitat de Stanford a París el 1924. El rugbi no ha estat als Jocs Olímpics, des de llavors, tot i que s'han adoptat mesures periòdiques per restablir la seva participació.

Organització

L'equilibri competitiu és un problema per a qualsevol lliga esportiva. Si la competència es desequilibra, de tal manera que el resultat dels partits sigui fàcilment previsible, llavors qualsevol torneig corre el risc de convertir-se en avorrit, amb el cost d'expectadors en viu i a la televisió.¹⁵ L'equilibri competitiu és un problema en algunes de les competicions de rugbi.

¹⁴ Fonts: <http://www.worldcupweb.com/WCrugby/records.asp>,
<http://www.worldcupweb.com/WCrugby/donews.asp?ID=1746>,
http://www.news24.com/News24/RWC_2003/Features/0,,2-1529-1532_1421857.00.html

¹⁵ Veure McMillan (2002), Cap. 10.

En competicions d'equips nacionals, com la Copa Mundial, el Sis Nacions, i el Tres Nacions, no es pot fer molt per fomentar l'equilibri de la competició, la nacionalitat d'un jugador i la per tant amb l'equip que juga són en principi més o menys fixes. Tanmateix, la IRB podria millorar l'equilibri de la competició en tot el món si canviés les regles de selecció, aplicant-les de manera diferent. Es podria flexibilitzar les normes que defineixen la nacionalitat dels jugadors per els equips de rang inferior -com Samoa i els Estats Units-, mantenint-les estrictes pels països amb alt nivell com Austràlia i França. Les normes actuals de la IRB permeten a un jugador poder aspirar a defensar un país a través de la seva pròpia nacionalitat, dels seus pares o dels seus avis, de manera que un jugador pot ser elegible per jugar per més d'un país.

Una vegada que ha representat un país, però, ja no pot jugar per a un altre. La IRB potser podria exceptuar aquesta regla, per afavorir els països de menors nivells, permetent que ex-jugadors de grans països que compleixin els criteris de nacionalitat puguin canviar i jugar per als països de nivells inferiors. Un ex-All Black d'origen Samoà, per exemple, se li permetria jugar per Samoa. Mitjançant l'enfortiment dels equips classificats inferiorment, amb aquests canvis de regles podrien aportar més nivell i partits internacionals més emocionants. (Al 2004, aquesta proposta va ser presentada davant la junta IRB, però la IRB, amb la seva tendència a prendre decisions estúpides, la va rebutjar.)

En tornejos professionals nacionals, es fan servir diversos mecanismes d'equilibri. A la competició provincial de Nova Zelanda, hi ha una regulació del moviment de jugadors entre els equips, amb retorn d'ingressos (dels partits internacionals, de la televisió i els ingressos de patrocinis), i els ascensos i descensos (amb tres divisions, on els millors i els pitjors equips, al final de cada temporada, pugen o descenen de categoria). L'equilibri competitiu no sembla que s'hagi aconseguit, tanmateix dos equips, Auckland i Canterbury, han guanyat el títol de forma desproporcionada respecte als altres. En la competició de Clubs d'Anglaterra, hi ha un límit salarial (del que, però, s'abusa de forma rutinària), el repartiment dels ingressos de la televisió i els ascensos i descensos.

Les autoritats polítiques de les competicions, de vegades han provat normes d'organització al rugbi, qüestionant les restriccions que les federacions de rugbi han introduït en els equips fora de l'àmbit de competició. El 1996, la Comissió de Comerç de Nova Zelanda va examinar les normes NZRU sobre transferències de jugadors entre els equips provincials. La seva sentència preliminar era que les normes sobre transferències van augmentar els preus fixats en el mercat

laboral de jugadors. Més tard es va invertir, però, considerant que, encara que la norma infringia alguns punts de la Llei de Comerç, qualsevol possible perjudici en la reducció de la competició van ser compensada pels seus beneficis públics. El president de la comissió Allan Bollard va concloure, "els beneficis per al públic que es deriven d'una major uniformitat dels campionats Nacional i Provincial probablement siguin unes mesures força importants, fins i tot si es calcula conservadorament". El 2003, l'Oficina per al Comerç Just va investigar si els dotze Clubs de la Premiership Anglesa havien estat operant com un cartel. Es va al·legar que els clubs titulars havien bloquejat l'accés a la lliga superior evitant les promocions i el descensos implemtats.¹⁶

El mercat de treball per a jugadors i entrenadors s'ha tornat global. Clubs al Japó, Itàlia, França, Regne Unit oferten per jugadors, tant les estrelles com els normals. Austràlia, Nova Zelanda i Sud-àfrica han decretat que els que juguen a l'estranger no són seleccionables per a l'equip nacional. Això impedeix que la majoria que juguen en equips superiors no marxin, però d'altres marxen. Al 2002, es va informar que 650 neozelandesos, entre ells alguns ex-All Blacks i alguns que havien estat a prop de la selecció, estaven jugant per diners en altres països.¹⁷

Això són suficients homes per formar 25 equips. Alguns jugadors van veure que podrien des de l'estranger influir en la fixació de salaris a nivell nacional. Si el seu equip intentava d'evitar que marxés augmentant el seu salari, a continuació, les pressions per mantenir la paritat feia pujar el pagament d'altres membres de l'equip. El mercat mundial posa un límit als guanys dels jugadors, i potser limita l'eficàcia dels mecanismes com un límit salarial. Els clubs Anglesos, sota un límit salarial, expliquen el difícil que és retenir els seus jugadors estrelles en competència amb els clubs francesos, sense límit salarial.

Qüestions

Poc s'ha escrit sobre la Rugby Union. Només hi ha un estudi econòmic – Owen i Weatherston (2009b) es una investigació pionera sobre els factors determinants d'assistència als partits de la Súper 12 – hi ha altres tres articles- McMillan (1997), Owen i Weatherston (2002a) i Thomas (1997), sobre l'organització de l'esport a Nova Zelanda i el Regne Unit.¹⁸

16 Veure McMillan (1997), Paul Rees, "OFT com tancar la botiga", *The Guardian*, 19 març 2003 ..

17 D'acord amb Paul Verdon, " Està perdent el nostre joc nacional terreny veritablement? *National Business review*, 20 de setembre de 2002.

18 Només apareix en les recerques en EconLit i de discussió en arxius en paper.

La barreja de competicions de rugby locals i internacionals planteja algunes qüestions. El disseny de les competicions locals afecta al rendiment de l'equip nacional?. Té l'equip nacional un desenvolupament millor quan el talent es dispersa a través dels equips locals, o és millor tenir un equip aglutinador?. Per la preparació dels jugadors per l'equip nacional, que fer, un sistema de clubs d'elit com a Anglaterra, en comparació a un sistema jeràrquic de clubs locals que alimenten equips de seleccions regionals com a Nova Zelanda?. Quines són les conseqüències de la globalització del mercat de treball dels jugadors?.

El rugby és un cas prometedor per les teories de l'organització esportiva. Quan costa aconseguir un equilibri competitiu?¹⁹ Com poden els clubs i les federacions de rugby direccionar millor l'equilibri competitiu externament (tots els equips es beneficien de la competició si estan equilibrats però cadascú, individualment, tenen pocs incentius per fomentar-ho?). La gamma d'estructures de la competició en les diferents competicions proporciona dades que podrien utilitzar-se per comparar l'eficàcia de les alternatives polítiques d'equilibri competitiu. Per exemple, a Nova Zelanda la competició interna, amb els incentius de promoció i descens, esta el Súper 12, sense ascensos i descensos, però amb un control central important. Quin és el disseny òptim d'una competició? Pot el rugby posar en ús les últimes teories sobre les principis del disseny de competicions esportives?²⁰

Els mètodes d'organització de competicions en el Rugby poden servir de lliçó per a d'altres esports. L'equilibri competitiu és el centre de gran part del debat sobre la forma correcta d'organitzar lligues esportives. Però la creació d'una competició equilibrada no és l'única manera de garantir la participació d'espectadors. A igual que amb un handicap en una cursa de cavalls, els responsables poden fer un concurs desigual emocionant per als espectadors dissenyant de forma adequada les normes que regeixen la competició. El Súper 12, per exemple, concedeix els punts del torneig d'una forma innovadora. A més dels quatre punts que un equip aconsegueix per una victòria, s'ofereixen punts de bonificació: un per anotar quatre o més assaigs i un a l'equip perdedor per quedar a menys de set punts del guanyador. Mentre que una baixa puntuació val quatre punts per al guanyador i cap a al perdedor, un partit amb molta puntuació podria donar al guanyador un màxim de cinc punts i dos per al perdedor.

19 La resposta de Owen i Weatherston (2002b) és: En la Super 12, no gaire

20 Veure Szymanski (2003).

La popularitat de la Super 12 -que és televisat a tot el món- suggereix que els punts de bonificació tenen el seu efecte d'incentiu previst.

Recompensar a un equip per la puntuació per assaigs i no per cops de càstig, i recompensar l'esforç continuat d'anotar per ambdós equips, fins i tot si un està molt per davant en el marcador, els punts de bonificació ajuden a la diversió dels espectadors. Tenir un sistema de punts bonificat com la Súper 12, crea incentius per al joc atractiu de ambdós equips, fins i tot si el partit és d'un equip, redueix la necessitat de polítiques adreçades a l'equilibri de la competició? Amb l'abast mundial del rugbi, mereix una anàlisi més detallada del que fins ara ha rebut. Moltes preguntes continuen sense resposta.

Appendix Nombre de Jugadors

Andorra	459	Hong Kong	5,342	Rusia	8,700
Alemania	4,200	Hungria	1,489	Samoa	14,263
Anglaterra	641,260	Islas Cook	1,000	Senegal	310
Argentina	50,160	India	2,900	Serbia	3,450
Australia	127,801	Irlanda	52,000	Singapur	7,200
Austria	400	Israel	1,100	Salomón Is.	780
Bahamas	284	Italia	39,856	Sud Africa	434,600
Barbados	100	Jamaica	3,570	Sri Lanka	65,850
Belgica	4,121	Japón	133,330	St Lucia	72
Bermuda	120	Kazakhstan	2,400	Suècia	2,840
Bosnia	635	Kenya	6,000	Suïssa	1,830
Botswana	425	Letonia	520	Swazilandia	594
Brasil	2,000	Lituania	1,620	Taipei	1,225
Bulgaria	1,645	Luxembourg	605	Tailandia	2,900
Cameru	700	Madagascar	9,126	Tahiti	1,150
Canada	16,500	Malaisia	14,190	Trinidad	1,750
Cayman	1,247	Marroc	8,935	Tunisia	3,920
Costa d'Ivori	5,962	Malta	1,027	Ucraine	2,040
Colombia	460	Moldavia	1,270	Uganda	4,500
Croacia	1,490	Monaco	240	Uruguay	3,750
Corea	1,604	Nova Zelanda	133,400	USA	37,430
Dinamarca	2,722	Noruega	450	Vanuatu	1,000
Escocia	33,600	Niue	440	Venezuela	850
Espanya	14,390	Namibia	13,000	Xile	13,710
Eslovenia	820	Nigeria	780	Xina	3,760
Fiji	60,000	Paisos Baixos	6,560	Zambia	6,000
França	252,638	Paraguay	1,740	Zimbabwe	17,625
Finlandia	148	Peru	550		
Gal·les	59,900	Polonia	2,250		
Georgia	6,492	Portugal	3,958		
Golf Pèrsic	2,305	PNG	3,100		
Guam	239	Rep. Xeca	2,495		
Guyana	270	Rumania	2,987		

Font: International Rugby Board, <http://www.irb.com/> (31 de Març de 2003)

Bibliografia

- Allen, Fred, and McLean, Terry, *Fred Allen on Rugby*, Auckland, Cassell, 1970
- Barnes, Stuart, and Seabrook, Mike, editors, *Nice Tries: An Anthology of New Rugby Writing*, London, Gollancz, 1995
- FitzSimons, Peter, *The Rugby War*, Sydney: HarperCollins, 1996
- Gallaher D., and Stead, W. J., *The Complete Rugby Footballer on the New Zealand System*, London, Methuen, 1906
- Macrory, Jennifer, *Running with the Ball: The Birth of Rugby Football*, London: Collins Willow, 1991
- Malin, Ian, *Mud, Blood and Money: The English Rugby Union Goes Professional*, Edinburgh, Mainstream, 1997
- McMillan, John, "Rugby Meets Economics," *New Zealand Economic Papers* 31 (2), June 1997, 93-114; also at <http://faculty-gsb.stanford.edu/mcmillan/personal/homepage.htm>
- McMillan, John, *Reinventing the Bazaar: A Natural History of Markets*, New York, Norton, 2002
- Owen, P. Dorian and Weatherston, Clayton R., "Professionalization and Competitive Balance in New Zealand Rugby Union," in *International Sports Economics Comparisons*, R. Fort and J. Fize! (eds), Praeger, Westport, CT, (forthcoming) 2004
- Owen, P. Dorian, and Weatherston, Clayton R., "Uncertainty of Outcome and Super 12 Rugby Union Attendance," Discussion Paper No. 0211, University of Otago, Dec. 2002b, <http://www.business.otago.ac.nz/econ/research/discussionpapers/DP0211.pdf>, forthcoming in *Journal of Sports Economics*, 2004
- Richardson, Len, "The Invention of a National Game: The Struggle for Control," *History Now* 1, June 1995, 1-8
- Szymanski, Stefan, "The Economic Design of Sporting Contests: A Review," *Journal of Economic Literature* 41, December 2003
- Thomas, Dennis, "The Rugby Revolution: New Horizons or False Dawn?" *Economic Affairs* 17 (3), Sept. 1997, 19-24